

Benvolguts companys i companyes, mals moments aquests, on els vents que bufen arreu del món són poc propicis cap els drets humans i els principis democràtics. En primer lloc, i a nivell mundial, el liberalisme salvatge, sense escrúpols, que cerca únicament el benefici econòmic immediat per a uns pocs per sobre dels interessos de la humanitat, que ens porta cap a un carreró sense sortida, un cul de sac on el fanatisme i la violència de tot tipus tenen el terreny adobat per créixer inexorablement, sense que la opinió dels ciutadans sigui escoltada per aquells que diuen representar-

nos. El més recent i dramàtic exemple d'aquesta mal anomenada globalització el tenim en la recent agressió i invasió militar de l'Iraq per part de les forces armades Nord-americanes, amb el sosteniment dels seus aliats, britànics i espanyols principalment, que ignorant la posició legítima de les Nacions Unides i amb excuses que ni tan sols aquells que les pronuncien es poden creure, no han dubtat a escampar mort i destrucció sobre un país ja prou castigat per un dictador arribat al poder gràcies al beneplàcit d'aquells que ara el combaten, guiats per la cobdícia del petroli, així com interessos geo-estratègics basats en la por i la força abans que en la negociació i el diàleg. Aquesta actitud prepotent, d'una intel·ligència política ínfima, coberta sota la frase que tot ho permet, "la lluita contra el terrorisme internacional", no pot més que atiar el foc de l'integrisme i el fanatisme d'ambdues parts, formant una espiral de violència cada cop més difícil d'aturar. Cal denunciar també aquells que, sota preteses posicions pacifistes, hipòcritament han intentat encapçalar el rebuig a la guerra per tal de defensar contractes econòmics especialment beneficiosos o productius i evitar que un canvi de dirigent impliqui una baixa de recaptació, però que malgrat les actituds públiques per manifestar diferències, llur visió del món i del seu desenvolupament és exactament la mateixa.

Així mateix, en aquesta nostra democràtica

Europa, tan respectuosa amb els drets humans i dels pobles, veiem perplexos com, també amb l'excusa de la "lluita contra el terrorisme", un estat, l'espanyol, clausura publicacions en euskera, empresona periodistes, i ara ja, en un màxim acte de respecte democràtic, il·legalitza a la

segona força política més votada a les eleccions municipals d'Euskadi sense que cap de les velles democràcies europees aixequi la més petita veu de protesta.

Més proper a nosaltres, França, si bé en els nostre dies sense punt de comparació en la visceralitat i mitjans emprats, segueix la seva tasca de genocidi cultural i aniquilació

de les diferències culturals. Recents fets ens ho demostren, i en aquesta tasca no hi ha cap diferència entre les dretes i les esquerres oficials franceses. Decisions com la del Consell d'Estat referent a l'ensenyament en les dites "llengües minoritàries", la modificació del sistema electoral amb l'ampliació de les circumscripcions a nivells no naturals o l'increment del mínim necessari de vots emesos, l'obstinació per no modificar la seva constitució discriminatòria vers el català, la no ratificació dels tractats internacionals que fan referència als drets de les col·lectivitats, fins a l'amalgama que vivim en aquests dies amb les mobilitzacions en defensa del sistema de jubilació, que ERC recolza sense dubtes, però on veiem com uns sindicats jacobins aprofiten per transformar-les en manifestacions contra un tímid, i per nosaltres fals, procés de descentralització, ens mostren clarament que els nord catalans no tenim ni tindrem drets, per la senzilla raó que per França no existeix Catalunya Nord i doncs, amb França els catalans no tenim cap futur.

Certament, aquesta visió ens permet poques esperances i alegries, si no fos per l'actitud del nostre poble. Quan menys ningú no ho esperava,

la societat civil catalana en general i la nordcatalana en particular han donat prova d'una capacitat de resposta i d'una vitalitat sorprenent, deixant sentir d'una manera admirable... (segueix a la plana 2)

«...hem vist una capacitat no només de resposta davant perills o agressions, sinò una voluntat de treballar en positiu, amb esperances de futur pel nostre poble i la nostra cultura...»

Primavera de la llengua bretona

Més de 15.000 manifestants van acudir al centre de Rennes per respondre a la cita de la Primavera de la Llengua Bretona el dissabte 22 de març a Ro-

azhon / Rennes. La crida havia estat feta per Diwan (escoles associatives), Div-Yezh (pares d'alumnes de les escoles públiques) i Dihun (pares de

l'ensenyament catòlic) amb el sosteniment del Consell Cultural de Bretanya. L'acte va mobilitzar tota la Bretanya.

■ Més d'un centenar d'autocars havien traginat de Carhaix, Quimper, Lorient, Lan-nion... colles dinàmiques i majoritàriament joves. Malgrat el fet de realitzar-se a fora de la zona lingüística bretona, la voluntat d'ocupar els carrers de la capital administrativa de la Regió de Bretanya era també un missatge cap a les autoritats locals i estatals. "Prou discriminació lingüística", "Respecte a l'ONU tant per les llengües com per la pau", "Els drets de l'home no es divideixen", "Llibertat i igualtat per a les nostres llengües", són els crims que van sorgir d'un bosc de gwenna-du, banderes bretones, com un rebuig contra l'article 2 de la Constitució que diu que la llengua de la República és el francès, fet que no deixa cap espai de llibertat per a les altres llengües.

El President del Consell Cultural de Bretanya Philippe Malrieux va precisar: "No hi ha petits o grans combats democràtics, tots es valen... No renunciem al dret de viure en bretó, llengua que pateix una marginalització a l'escola, al carrer, dins la societat..." De memòria de bretons mai s'havia vist una manifestació multitudinària com aquesta per a defensar el dret a la llengua

bretona. També hi eren presents petites delegacions d'altres regions fins hi tot el representant berber va denunciar el jacobinisme que s'infiltrava en els poders polítics.

La delegació catalana de més d'una cinquantena de

nord-catalans, amb bona representació d'ERC Catalunya-Nord era la més nombrosa. Els castellers també van fer part del viatge i els bretons van manifestar amb força agraïments als catalans cantaires i sorollos el plaer de tenir amics que van

fer un desplaçament de 1800 km per un dia de mobilització. Nord-catalans que preparen ja llur mobilització a Perpinyà, una cadirada, que tindrà lloc el dissabte 26 d'abril a les 3 de la tarda davant de la prefectura. **Joan Jaume Prost.**

(Editorial, ve de la plana 1) ... amb mobilitzacions permanents i manifestacions multitudinàries la seva protesta contra la guerra a d'Iraq, assistint a Rouazon per fer costat a les escoles bretones contra la decisió del Consell d'Estat, reivindicant davant la Prefectura per Sant Jordi, reconeixent quin és el nostre país i quines són les seves fronteres viatjant fins a València per participar a la manifestació del 25 d'abril, organitzant-se en col·lectius per defensar el territori davant l'amenaça d'una línia de molt alta tensió de 400.000 volts, etc; i el que és més impor-

tant, mostrant una capacitat que no és solament de resposta davant perills o agressions, si no una voluntat de treballar en positiu, amb esperances de futur pel nostre poble i la nostra cultura, com ho prova el cada cop més actiu moviment associatiu nord català, implicat en diferents àmbits socials i culturals i que, com ho prova la celebració de l'Identitat 2003, vol sortir de l'anonimat per reivindicar el seu passat, present i sobre tot, l'esperança d'un futur que volem just, català i lliure. **Joan Ridaura i Hereu.**

Avanç espectacular d'ERC a les eleccions municipals de Catalunya

■ L'element més destacat de les eleccions municipals celebrades el 25 de maig al Principat de Catalunya ha estat la progressió d'ERC que ha practicatament doblat el seus resultats de cara al 1999, tant en nombre de vots com en nombre d'elegits. ERC esdevé així la tercera força política de Catalunya (abans era la cinquena). La baixa o l'estancament dels partits majoritaris (PSC i CiU), fa que a molts ajuntaments com Barcelona, Figueres o Girona), els elegits d'ERC seran decisius per formar majories municipals. Tot fa pensar que aquesta tendència és de bon auguri per ERC de cara a les eleccions autonòmiques que tindran lloc a la tardor.

2a Trobada de la Catalanitat a Bao

31/05/03

- 15h partit de rugbi Cat Nord/Cat Sud
- 16h animació de carrer
- 17h30 conferència espectacle a càrrec del gastrònom Jaume Fabrega
- 18h30 sardanes
- 21h concert
- 22h correfoc
- 23h30 concert rock català

01/06/03

- 8h tronada
- 9h passavila
- 10h30 ball de gegants
- 11h30 ball de Serrallonga
- 15h castells
- 17h sardanes
- 17h30 havaneres
- 19h aperitiu cloenda

Quina descentralització?

Alguns de nosaltres, en particular els que treballem dins l'ensenyament, ens trobem actualment implicats en uns moviments de protestes i de vagues sobre uns projectes del govern Raffarin. El problema que se'ns planteja és que si compartim la gran majoria de les reivindicacions dels nostres col·legues, hi ha sempre un punt de discrepància que ens obliga cada vegada a reaccionar i a explicar el nostre punt de vista: Aquest punt és la manera que tenen gairebé tots els sindicats de presentar la descentralització

■ Ho sento però me costa seguir la vostra anàlisi en contra de la descentralització: perquè els consells elegits de les col·lectivitats territorials haurien de ser menys aptes per fer el paper del poder públic (i d'assumir missions de servei públic), que no pas els ministres (designats pel president de la República) i els grans amos d'administracions centrals cooptats en llur propi serall? Que jo ho sàpigui, les assitents socials depenen del Consell General no tenen res a envejar a les dels serveis "desconcentrats" de l'Estat.

Que jo ho sàpigui tindriem biblioteques i centres de documentació més rics i més ben proveïts si l'Illa de França no s'emportés d'ençà anys i anys més del 65 per cent del pressupost de Cultura. Que me demostrin que l'Estat central encara és una fortalesa eficaç contra els atacs de l'ultraliberalisme... i que no és la fulla de vinya que tapa els Total-Elf-Fina-CGE i altres tiburons..

Perquè aquesta regionalització ha de ser tan escandalosa si va acompanyada de la trans-

ferència de pressupostos necessaris per posar-la en aplicació?

Perquè el combat sindical hauria de ser menys eficaç de cara a un amo (públic) local que de cara a un amo (públic) central? Sóc a favor de la regionalització. Fins i tot sóc partidari d'una organització federal de l'Estat, respectuosa de l'autonomia dels seus territoris. I en tinc una fart del poder dels camarilles parisencs, enarques, periodistes, caps sindicalistes que conforten mutuament la seva part de poder, en detriment de l'emancipació dels ciutadans, cultural, social i mediàtica de la "província". És així que he conegut la CFDT als anys 70. Sóc espantat per la crispació centralitzadora. Sóc espantat per l'ideologia nacionalista que sosté aquesta defensa del poder central totpoderós i que una ajudanta-educadora entrevistada per la televisió expressava sense saber-ho fa pocs dies d'aquesta manera: "No vull ser a la bota dels elegits, sóc al servei de la nació". Sang de Deu! Però quina na-

ció com un gran perill i de fer una amalgama entre aquest projecte - que pot ser per a nosaltres una bona cosa - i la resta de les reformes que elles si que són negatives! Dos sindicalistes de la CFDT - i un d'ells és Joan Jaume Prost, el nostre secretari per a l'ensenyament - han publicat un text que respon molt encertadament al problema. Hem cregut interessant de publicar-lo per ajudar-nos a respondre als atacs permanents dels jacobins centralistes que ens envolten!

ció és aquesta que transcendeix la democràcia, tracta els elegits del poble de reietons locals i que no troba cap millor encarnació que la dels propietaris amb títol i hereditaris de l'Estat (enarques de les administracions centrals o fins i tot de les direccions sindicals dels seus funcionaris). No ignoro pas els fonaments antisocials de la lògica governamental. Me puc imaginar que aquest govern en realitat està desconsiderant tota mena de regionalització associant-la amb mesures de desreglamentació social. Estic disposat a lluitar per obtenir les garanties d'una descentralització reeixida, eina de desenvolupament econòmic, de l'ordenació equilibrada dels territoris i del progrés social. Però no us seguiré pas, com ho feu corrent al darrera del sindicat FO, per salvar un sistema polític antiquat, hipercentralitzat, jacobí, monolingüe i desmobilitzador de les energies ciutadanes. **Jean-Do Robin. Sgen-CFDT 22. Joan Jaume Prost Sgen-CFDT Catalogne Nord.**

L'aparició de la nova publicació "El Full" de la

Catalunya Nord, és el reflex de la constància, d'un pas endavant en el compromís amb un projecte comú, és el fruit de la persistència, del treball, dia rere dia, d'un conjunt d'homes i dones amb il·lusió i ganes de construir un futur per al seu país.

Aquests elements són els eixos vertebradors d'ERC a tot el territori, els que potencien que a cadascun dels municipis tinguem una veu pròpia, ja sigui a través de publicacions periòdiques o amb la nostra labor política i social.

La revista que teniu a les mans és una eina que permet que tota aquesta tasca de construcció es difongui, que arribi a moltes més persones, que es generi debat amb les inquietuds de la gent que hi participa, ja sigui escrivint-la, ja sigui llegint-la.

Us convido a llegir aquest número amb l'entusiasme que es mereix, però sobretot, a continuar llegint cadascuna de les revistes que vindran després d'aquesta, perquè la dinàmica d'ERC-Catalunya Nord ens garanteix que hi haurà molts més números, amb la mateixa qualitat i passió que s'ha posat en la redacció d'aquest. Felicitats per la nova revista i endavant!

Josep-Lluís Carod-Rovira
Secretari general d'ERC.

31 de maig: manifestació contra la THT a Perpinyà

Malgrat totes les denegacions possibles el debat sobre la THT es polititza. És una decisió política que n'és l'origen i és una decisió política que tallarà. Pel "Col·lectiu 400.000 volts, no gràcies" al si del qual milita ERC, els camps magnètics no són en fase amb els catalans. La CPDP (Commission Particulière du Débat Public) va ser concebuda per audicionar els ciutadans. Avui amb les pressions del govern francès els debats d'aquesta comissió se converteixen en una negociació pel traçat de la futura línia THT. Es fa evident que RTE és incapaç de demostrar l'oportunitat d'aquesta línia. I al llarg dels debats hom s'adona que altres alternatives són possibles. Per exemple la que consisteix a repartir la càrrega sobre les 3 línies existents als pirineus. Això permetria respondre als anomenats criteris "de seguretat exigits per Europa" (argument de RTE). Seria una millor solució. Doncs no: s'ha decidit arbitràriament de construir aquesta línia i com que ningú no la vol enlloc, com a última solució tindria d'atravesar Catalunya Nord i l'Empordà, únicament per vendre i assegurar un mercat. Per nosaltres acceptar una línia de molt alta tensió seria

acceptar la destrossa de les terres agrícoles, dels paisatges, la desvalorització del patrimoni i exposar les poblacions a uns riscos per a la salut. Tot això només per interessos contraris als nostres. L'actitud del govern francès és la del menyspreu pels catalans. La ministra francesa d'indústria ha reafirmat a finals d'abril a Madrid la voluntat francesa de dur a terme la venda d'electricitat a l'estat espanyol, quan a Catalunya Nord tot just s'està fent la consulta i el debat públic: és un insult per a la democràcia. El govern espanyol fins avui no ha demostrat l'oportunitat de la seva demanda. La política espanyola és la de la facilitat i la vista a curt termini: comprar a preu baix en lloc de construir una veritable política independent d'energia elèctrica. Dues qüestions apareixen doncs avui: La CPDP ha perdut la seva neutralitat? Els elegits polítics de Catalunya Nord iran fins al final del seu refús de la THT? I en particular els qui sostenen la política liberal del govern? Cridem tots els catalans a mobilitzar-se i a participar a la manifestació del 31 de maig a Perpinyà. Per dir «No a la THT». Contacte: 04.68.35.38.91 / catalunanord@esquerra.org **Bernat Cristofol.**

Contradiccions europees

El passat 9 de maig se celebrava la Diada Europea. De la diada del 2002 ençà la UE ha viscut fets de gran transcendència i del tot contradictoris. El procés d'ampliació arriba a la fase final,

els tractats ja van ésser signats fa uns quants dies a Atenes pels deu futurs Estats membres. Per altra banda el procés quasi-constituent de la Convenció es troba també a les acaballes.

■ Per això la tortuga-drac sota els auspicis de la qual el sinòfil Giscard d'Estaing va posar aquesta està a punt d'agafar la seva presa. L'eufòria relativa que per a qualsevol europeïsta aquestes efemèrides podrien haver procurat va ésser frustrada. La guerra americano-britànica a l'Irak ha provocat una de les crisis més greus dins de la mai tan mal anomenada Unió.

La desunió entre d'una banda Gran Bretanya, la República Italiana, el Regne d'Espanya, la gran majoria dels futurs estats membres i d'altra banda la República francesa, Alemanya, Bèlgica, sobre una qüestió tan vital com aquesta, enterboleix greument la construcció europea.

La contradicció entre una integració econòmica europea cada vegada més forta i ampla i una desintegració política d'un abast monumental fa que la Diada europea d'enguany no ens permeti exagerats optimismes.

Ara si mirem les coses des d'un punt de vista català l'estat d'ànim hauria de tendir més aviat cap al pessimisme. L'ampliació farà entrar a l'Unió 7 estats de pes demogràfic, econòmic i cultural ben inferior i de bon troç al de Catalunya i per descomptat al dels Països Catalans.

En la Convenció la política del govern de la Generalitat ha fracassat. El President Jordi Pujol, europeïsta convençut i convincent, després d'haver

presidit l'Assemblea de les Regions, després d'haver realitzat operacions mediàtico-cosmètiques (els quatre motors d'Europa, l'Euroregió amb Perpinyà de capital, etc.), deixant de banda un cop més la qüestió nacional, ha intentat que el

projecte constitucional garanteixi a les anomenades «regions constitucionals» una presència directa a les institucions europees. Es tractava un cop més de «regionalismo europeo bien entendido». Però el PP espanyol i els seus aliats objectius (PSOE, IU) vetllaven. Cal dir que Catalunya i els Catalans no van tenir cap representació a la Convenció: l'espanyolista del PSC-PSOE Pepe Borrell (pronunciar Borrel) és allà com a representant de les Cortes... Catalunya quedarà a la Unió com una regió més i pesi al President Pujol i a

tots els Catalans de bona raça la nostra llengua quedarà fora de les institucions europees.

Pel que fa a la guerra la posició bel·licista d'Aznar i els seus, ha fet encara més palesa la personalitat diferenciada de Catalunya. És a casa nostra on les manifestacions per la pau van ésser les més fortes de tota Europa. Però l'absència de pes diplomàtic de Catalunya no li permet capitalitzar aquestes mobilitzacions a nivell europeu.

Si volem ser plenament catalans i plenament europeus no tenim més remei que exercir el nostre dret a l'autodeterminació, separar-nos avui del Reialme d'Espanya, demà de la República francesa per tornar a crear el nostre Estat propi i iniciar el procés d'adhesió a la Unió.

Cal veure que l'independència a dintre de la Unió avui és de fet l'autonomia d'ahir. Si no tenim això retrocedirem de fet a nivell provincial tot i els «tinglados» mundials que podem organitzar, i a la llarga la nostra llengua tornarà a ésser cosa exclusiva d'erudits i de lletraferits.

A dins de l'Unió, l'Estat català contribuirà a crear una Europa europea és a dir una Europa que pugui plantar cara a la colla de fanàtics cripto-kukluxklans que imperen a la Casa Blanca, la «croada» dels quals posa en perill la pau del món. **Miquel Mayol, eurodiputat.** (web: www.miquelmayol.org).

La Poste a les zones rurals

■ Quan es pensa ordenació del territori s'ha de pensar endegament durador, endegament que permeti a les poblacions de viure en harmonia. Això també ha de ser per les zones rurals!

Per exemple la Cerdanya, els serveis públics han per bona part reduït les seves prestacions i això d'ençà uns anys. Per tant existeixen solucions, un hospital a Puigcerdà, un liceu a Font Romeu per tots i per tota la Cerdanya.

La Poste, ella, abandona poc a poc les seves missions de servei públic. Ur, Angostrina, Err, Estavar, veuran el seu Receveur des Postes marxar, i doncs per aquí la qualitat del servei públic. L'Estat Francès ha d'assegurar el mateix servei públic per a tots, que hom sigui català a Cerdanya o a la costa, sinó l'economia local en patirà.

Intercanvis a Cerdanya

■ Paral·lelament a la col·laboració amb ERC de l'Empordà, ERC Catalunya Nord ha iniciat contactes aquest mes a Cerdanya, concretament a Alp. Donem les gràcies al Guillem i els seus companys que ens han rebut i seguirem informant de les accions conjuntes que anirem desenvolupant.

www.esquerra.org/catalunyanord

catalunyanord@esquerra.org

Contacteu ERC Catalunya Nord si voleu rebre regularment "El full" a través d'internet i us l'enviarem en format electrònic

Els lectors que tinguin problemes de comprensió del català poden dirigir-se a ERC Catalunya Nord per obtenir una traducció de l'article que els interessi.

CONTACTA AMB ERC

Si voleu contactar amb la Federació Regional d'Esquerra Republicana de Catalunya de la Catalunya Nord ompliu aquesta butlleta i envieu-la al nostre local: **87, carrer Bichat - 66100 Perpinyà - Tel. 04 68 55 34 59**

Nom i cognoms

Adreça

Tel. Adreça electrònica:

web: www.esquerra.org

adreça electrònica: catalunyanord@esquerra.org